

مسیر سخت از سال ۲۰۱۰

نوونتوس؛ این تیمی بود که روزنامه گاتزاد لواسپورت فردای قهرمانی یوونتوس در سری آ روی جلدش کار کرد. «نو» در زبان ایتالیایی به معنای عدد ۹ است و نوونتوس استعاره‌ای بر همین قهرمانی شاگردان ساری در فوتبال ایتالیا. بانوی پیر مشغول دوباره نوشتن تاریخ فوتبال ایتالیا و رکوردهایش است. تیمی که بعید است هیچ باشگاهی دست کم تا سال‌های طولانی قدرت نزدیک شدن به رکورد آن‌ها را پیدا کند. تیمی که قهرمانی در ژن‌هایش هم رخنه کرده و مانند اسب برنده‌ای است که حتی سرمربی‌ای مثل مائوریسیو ساری را که تیم‌هایش به فوتبال زیبا اما قهرمان نشدن معروف بوده‌اند، به پیرترین سرمربی فاتح سری آ تبدیل کرد.

آیالی، مدیر باشگاه یوونتوس، بعد از نهمین قهرمانی از یک نوستالژی عجیب پرده برداشت. اینکه فیلم مسابقه تیمش در مرحله زیرگروه لیگ اروپا مقابل نماینده ایرلند را هنوز نگه داشته است و گاهی آن را نگاه می‌کند، برای یادآوری مسیر سختی که آن‌ها از سال ۲۰۱۰ شروع کردند و پیش آمدند. تیمی که در پایان فصل به مقام هفتم رسیده بود و باید در مرحله زیرگروه لیگ اروپا بازی می‌کرد. از آن تیم تا باشگاهی که چند شب پیش سناریوی تکراری قهرمانی در کالجورابرا برای نهمین مرتبه جشن گرفت، تنها ۳ بازیکن هنوز در ترکیب یوونتوس حضور دارند؛ بونوچی، کیلینی و بوفون. تیمی که با کونته پوست انداخت و لباس قهرمان‌ها را پوشید، با آلگری مقتدر شد و این فصل حتی با وجود

لغزش‌های ساری هم ترک نکرد و به قهرمانی رسید.

چه کسی مکس را کشت؟

اخراج مربی‌ای مثل مکس آلگری در فوتبال دنیا کار عرفی نیست. سرمربی‌ای که ۵ بار با یووه قهرمان شد و ۲ بار هم تیمش را به فینال لیگ قهرمانان اروپا رساند، اما مدیران یوونتوس یک برنامه اقتصادی برای رشد محبوبیت باشگاه طراحی کرده بودند؛ برنامه‌ای که یووه برای جذب هواداران بیشتر و تبدیل شدن به بزرگ‌ترین باشگاه دنیا باید فوتبال را زیباتر و هجومی‌تر بازی می‌کرد. بارسلونا و رئال مادرید به‌عنوان بارزترین برنده‌های فوتبال دنیا، هیچ‌وقت دست از فوتبال هجومی برنمی‌دارند. این سبک فوتبال هواداران بیشتری برای این باشگاه‌ها در دنیا پیدا می‌کرد و راز موفقیتشان در برندینگ و کارهای اقتصادی بود، اما تیم آلگری با وجود تضمین قهرمانی و آمارهای فوق‌العاده، تیمی محتاط بود که ستاره‌هایش نه در خط حمله، که در خط دفاع بازی می‌کردند. برای همین مدیران باشگاه یک سال پیش دنبال مائوریسیو ساری رفتند؛ سرمربی‌ای که با سبک ساری بال‌شهرت زیادی در دنیا به دست آورده بود و البته تیم‌هایش همیشه هجومی بازی می‌کردند.

خوب، بد، زشت

روزهای اول ساری همه چیز خوب بود. رسانه‌ها با عادت سیگار کشیدن او شوخی می‌کردند و یوونتوس هم مثل همیشه در لیگ ایتالیا مقتدرانه نتیجه می‌گرفت و ساری مشکلی احساس نمی‌کرد، اما ساری خوب ظرف چند هفته به ساری بد تبدیل شد؛ مردی که روزی ۱۰۰ نخ سیگار می‌کشید و به علت یک سرماخوردگی شدید و مشکلات ریوی، چند هفته‌ای نتوانست تیمش را تمرین بدهد و روی نیمکت بنشیند. مشکل از جایی شروع شد که مدیران یووه متوجه شدند او حتی با وجود این مشکلات پزشکی هم دست از سیگار کشیدن برنداشته است. بیانکونری باشگاهی با قوانین سخت و سفت است. پس اخطار مدیر باشگاه به دست ساری رسید و رابطه ۲ نفر شکرآب شد. مدتی بعد نتایج ضعیف یووه در لیگ قهرمانان اروپا همه را نگران کرد. یووه در مرحله یک‌هشتم‌نهایی از لیون شکست خورد و حذف شدن در این مرحله می‌توانست برای یووه یک فاجعه تمام‌عیار باشد. بحرانی که البته با خوش‌شانسی ساری و شیوع ویروس کرونا تا امروز به تأخیر افتاده است و آخر این هفته مائوریسیو ساری باید از آبروی تیمش در اروپا حفاظت کند. ساری بد دست‌بردار نبود. درگیری با کریس رونالدو، بونوچی، دیبالا و آدرین رابیوت تمام کارشناسان فوتبال اروپا را به این نتیجه رساند که او سرمربی مناسبی برای تیم‌های بزرگ نیست و نمی‌تواند ستاره‌ها را مدیریت کند. بعد از تعطیلی کرونا اما از ساری زشت رونمایی شد. بله، یوونتوس در نهایت ۲ هفته زودتر از پایان رقابت‌های سری آ قهرمانی‌اش را مسجل کرد، اما این قهرمانی بیشتر از نتایج خوب بانوی پیر بعد از تعطیلات، به دلیل افت رقیبان این باشگاه بود. لاتزیو انرژیش برای قهرمانی‌اش از دست داد، اینترمیلان با چند شکست بموقع فاصله‌اش با یووه زیاد شد و آتالانتا به قدری در نیم فصل اول امتیاز از دست داده بود که خطری بیانکونری را تهدید نمی‌کرد. حالا در روزهای بعد از تاریخ‌سازی یوونتوس، این سؤال مطرح است؛ آیا قهرمانی در سری آ می‌تواند شغل ساری در تورین را بیمه کند یا خیر؟

این اروپای لعنتی

یوونتوس نسخه‌ساری حکایت کیکی بود که راه رفتن خودش را هم فراموش کرده بود. پیرمرد ایتالیایی به تورین آمد تا فوتبال هجومی و فلسفه ساری‌بال را در باشگاه جا بیندازد و آن‌ها را در دنیا محبوب کند، اما در واقعیت نه از فوتبال زیبا خبری بود، نه بیانکونری دیگر قدرت دفاعی سابقش را داشت. تیمی که در دوران کونته و آلگری با سد دفاعی‌اش به همه چیز رسیده بود، حالا با هدایت ساری خط دفاعش هم آشفته به نظر می‌رسید. نشانه‌اش هم دیدار مقابل میلان و ساسولو که یووه نتوانست برتری‌اش را حفظ کند و شکست خورد. تیم ساری هیچ‌ان ندارد، زیبا و چشم‌نواز نیست و اگر کریس رونالدو و دیبالا گره‌گشای تیم در خط حمله نبودند، معلوم نبود یووه چه برنامه‌ای برای باز کردن دروازه حریفانش دارد. پس جواب این سؤال که آیا مائوریسیو ساری فصل بعد هم در تورین می‌ماند یا نه، به عملکرد اروپایی تیم وابستگی دارد. همه هواداران فوتبال دنیا خیلی خوب می‌دانند قهرمانی در لیگ قهرمانان اروپا چه رژیای بزرگی برای مدیران و طرفداران یوونتوس به حساب می‌آید و اگر تیم ساری نتواند از پس لیون بر بیاید، باید منتظر خداحافظی ساری و سلام آلگری یا حتی پوچتینو به بیانکونری باشیم؛ همین قدر تلخ و ساده برای آقای ساری. درسی که یوونتوس از این فصل گرفت، این بود؛ با جمع کردن مشت‌ستاره و سرمربی‌ای مثل ساری، حتی با وجود قهرمانی در لیگ ایتالیا، نمی‌توان فوتبال را زیبا کرد.

نوونتوس

محمد امین پور

نوستالژی و نگردهش نهمین قهرمانی متوالی یوونتوس؛ باشگاهی که تا سال‌ها باید رکورددار اروپایی به‌داندیمش. تیمی که قهرمانی‌هایش عادی‌ترین اتفاق پایان هر فصل است.

